

JAZZFLITS NUMMER 388

19 DECEMBER 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Old School Band, Bill Frisell, Hersch/Rava, Jeff Parker, Steven Brezet e.a.

11 JAZZ OP HET PODIUM

Uitreiking Boy Edgar Prijs 2022, Michiel Stekelenburg.

EN VERDER (ONDER MEER):

16 Don Sleet (Erik Carrette),

21 Overzicht jazzfestivals januari 2023.

19 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2022

NR 389 KOMT 27 DECEMBER UIT

BERICHTEN

Dit nummer is de laatste reguliere Jazzflits van 2022. We hebben echter nog een extraatje voor u. Op 27 december krijgt u van ons een **Jazzflits-special** met foto's die eind vorige eeuw door de medewerkers van het Haarlemse Foto-persbureau De Boer in Haarlem en omstreken werden gemaakt. De opnames tonen u Nederlandse en buitenlandse jazzmusici, onder wie Soesja Citroen, Peter Beets, Benny Bailey, Johnny Griffin, Yusef Lateef, Art Taylor en Greetje Kauffeld. De bovenstaande foto van Allan Laurillard werd gemaakt in het oude Bimhuis (Amsterdam) op 17 december 1982. Laurillard nam die avond de Boy Edgar Prijs van dat jaar in ontvangst. (Foto: Noord-Hollands Archief)

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

ORGANISATOR FESTIVALS

GENT JAZZ EN JAZZ MIDDELHEIM FAILLIET

De organisator van de festivals Gent Jazz en Jazz Middelheim, vzw Jazz en Muziek, is op 29 november failliet verklaard. De schuld lijkt enorm te zijn. De bestuurders van de betrokken steden, Gent en Antwerpen, hopen dat de festivals in 2023 door een andere organisator voorgezet kunnen worden.

Als reden voor het faillissement werd in eerste instantie de coronacrisis genoemd, maar de Vlaamse krant De Morgen deed onderzoek en spreekt over 'financieel wanbeheer'. Festivaldirecteur Bertrand Flamang, die Gent Jazz in 2002 als Blue Note Festival op poten zette en die tot voor enkele maanden bestuurslid was van Muziek en Jazz, zou zeer royaal zijn omgesprongen met geld, zo stelt de krant. "Dit betekent een groot verlies voor het cultureel prestige van onze stad", zegt de Gentse cultuurwethouder Sami Souguir 1 december in een reactie in Het Nieuwsblad: "Gent Jazz behoorde tot de drie grote Gentse festivals." Souguir hoopt dat er een opvolger komt en is bereid daar subsidie voor beschikbaar te stellen: "Gent staat immers stevig op de kaart als jazzstad en zal in 2024 zelfs de grootste Europese jazzconferentie organiseren. Ik zou graag hebben dat de traditie wordt voortgezet met een festival met dezelfde kwaliteitsvolle affiche als Gent Jazz." De laatste editie van Gent Jazz trok in juli ruim 40.000 bezoekers.

Ook de toekomst van het Antwerpse festival Jazz Middelheim staat op losse schroeven. Het bestaat al meer dan vijftig jaar. Het Antwerps stadsbestuur was al een tijdje op de hoogte van de 'precaire financiële situatie', zo vertelde cultuurwethouder Nabilla Ait Daoud op 5 december op de Vlaamse zender Radio 1, maar heeft 'geen weet van subsidiemisbruik'. Ze hoopt dat Jazz Middelheim volgend jaar toch door kan gaan: "Het festival heeft een iconische plaats in ons festivallandschap en we gaan zo snel mogelijk met de betrokken partijen aan tafel zitten om ervoor te zorgen dat er volgend jaar een mooie editie van Jazz Middelheim kan plaatsvinden." Jazz Middelheim werd in 1969 door de Vlaamse publieke omroep opgericht.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Anneleen Boehme op Jazz Middelheim 2019. (Foto: Joke Schot)

vervolg vzw Jazz en Muziek failliet

De VRT is nog steeds eigenaar van de merknaam en het logo. Sinds 2008 verzorgde Jazz en Muziek het programma en de financiën. Mocht er een doorstart van het festival komen, dan is de VRT bereid om het festival te ondersteunen door bijvoorbeeld live-uitzendingen, zegt een woordvoerder van de omroep. Het faillissement van Jazz en Muziek heeft ook gevolgen voor het Roeselaarse festival RSL Jazz. Dat werkt nauw samen met het team van Gent Jazz. De voorbereidingen van RSL JAZZ 2023 zijn al gestart. RSL en Gent Jazz zullen moeten kijken hoe het verder moet.

Jack Van Poll overleden

De 'papa van de Antwerpse jazz', zo noemt de Gazet van Antwerpen pianist Jack van Poll. Hij stierf 4 december jl. op 88-jarige leeftijd. Van Poll, Roosendaaler van geboorte, speelde in alle bekende jazzcafés van de Vlaamse havenstad. "Noten lezen kon ik niet, maar improviseren op piano wel", vertelde hij in 2014 aan de voornoemde krant. En wel zodanig dat Lionel Hampton en Dizzy Gillespie hem vroegen mee op tournee te gaan. Van Poll nam in de jaren tachtig jongeren als trompettist Bert Joris, drummer Dré Pallemmaerts en bassist Hein Van de Geijn onder zijn hoede. Later was pianist Jef Neve een van zijn leerlingen. Van Poll maakte platen met onder anderen zangeres Deborah Brown, bassist Red Mitchell & drummer Ed Thigpen en drummer Joe LaBarbera.

STRIJKERSGROEP RAGAZZI GROTE WINNAAR DUTCH JAZZ COMPETITION 2022

Een formatie bestaande uit twee violisten en drie cellisten is op 17 december in het Bimhuis (Amsterdam) de grote winnaar van de Dutch Jazz Competition 2022 geworden. Ragazzi, zo heet de band, kreeg zowel de Publieksprijs als de prijs voor Beste band. Als beste compositie van het concours werd 'Wayfarer' van Loek van den Berg gekozen.

In de jury zaten dit jaar onder anderen de musici Dominik Seidler, Coen Witteveen, Alexander Beets en journalist Mischa Andriessen. Voorzitter Will Maas maakte de winnaars bekend. Hij kenschetste Ragazzi als een 'echt team' en 'ontzettend goed op elkaar ingespeeld'. De jury had dan ook de volledige 25 minuten van het optreden van de strijkers geboeid geluisterd, zo vertelde hij. Ragazzi (Joshua Herwig, cello; Reinout de Vey Mestdagh, cello; Noah Hassler Forrest, viool; Ischa Kooistra, cello; Wouter Toringa, viool) bleef uiteindelijk als winnaar over van zo'n honderd aanmeldingen. Daaruit werden zes halve finalisten (bands met een maximaal gemiddelde leeftijd van 35 jaar) geselecteerd: MOA, JUN, Tijs Klaassen Kwintet, Simone van der Weerden & NAOS, Ragazzi en Pietre. De laatste vier wisten zich op 8 december in TivoliVredenburg, Utrecht voor de finale te plaatsen. De winnende finalist ontving een geldprijs, alsmede betaalde optredens op een aantal festivals. Als winnaar van de Publieksprijs mag Ragazzi ook een album maken. De Dutch Jazz Competition heeft als doel talentvolle Nederlandse of in Nederland woonachtige muzikanten de mogelijkheid te bieden zich te presenteren aan een groter publiek, de pers en de muziekindustrie. Eerdere winnaars waren onder anderen Kapok (2012), Loran Witteveen Quintet (2014), Xavi Torres Trio (2016), Sun Mi Hong Quartet (2018) en het Aviv Noam Quartet (2020). Het tweejaarlijkse concours werd voor het eerst in het jaar 2000 gehouden.

Het volledige concours is terug te zien op:

<https://www.youtube.com/watch?v=oiW7U90CD4&t=6s>
(het optreden van Ragazzi begint op 2:06 uur)

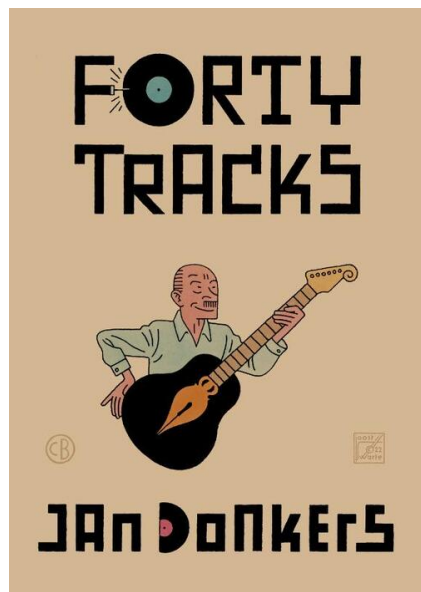
COMPONIST DES VADERLANDS MARTIN FONDSE KRIJGT CLASSICAL AWARD

Componist, arrangeur en pianist Martin Fondse, in 2022 en 2023 tevens Componist des Vaderlands, heeft op 7 december de Buma Classical Award 2022 ontvangen. Buma Cultuur-directeur Frank Helmink, die de prijs uitreikte, refereerde in zijn toespraak aan Fondse als 'hyperactieve Componist des Vaderlands, maar ook als maker van diverse, mooie, eigenzinnige en sterke werken'. Hij noemde hem 'een van de meest veelzijdige componisten die ons land rijk is'.

In 2017 kreeg Martin Fondse al de Buma Boy Edgar Prijs. Fondse is op dit moment op tournee met zijn voorstelling Stop de Tijd. Het is een concertante voorstelling met musici, een dichteres en een toneelbeeld met verrassend licht en projecties. De Classical Award is een oeuvreprijs voor een hedendaags klassieke componist 'die de nieuw gecomponeerde 'ernstige' muziek weet te verbinden met moderne stromingen en met zijn of haar werk een groot publiek bereikt'. Eerder winnaars waren Toek Numan (2021), Aart Strootman (2020), Vanessa Lann (2019), Jacob de Haan (2018), Johan de Meij (2017) en Jacob ter Veldhuis (2016).

JAZZ OP PAPIER

BLUES, ZWEET (EN TRANEN)

Jan Donkers. Forty tracks.

Amsterdam : Concertobooks, 2022

159 pag. : ill.

ISBN 978-94-93109-66-7 ing.

Prijs 30 euro

Sinéad Gleeson en Kim Gordon (red.). This woman's work : Essays over muziek

Vertaling [uit het Engels] Petra C. van

der Eerden en Janine van der Kooij

Amsterdam : Nijgh & Van Ditmar, 2022

288 pag.

ISBN 978-90-388-1155-0 pbk.

Prijs 22,50 euro

Bekijk hier het overzicht van alle boekbesprekingen die in Jazzflits verschenen: <https://bit.ly/3iiHUrS>

Het boek ziet er bijzonder uit: voor- en achterplat zijn van elkaar gescheiden: in plaats van een rug zie je het garen waarmee de katernen aan elkaar genaaid zijn. Ook het omslag is apart: de naam van de auteur in hoofd- en kleine letters door elkaar. Tekenaar Joost Swarte maakte het portretje van auteur Jan Donkers, met een gitaar waarvan de toets uitloopt in een kroontjespen: muziekliefhebber en journalist. Ook binnenin oogt het boek opvallend fris, door de lay-out, maar ook door de illustraties door striptekenaars als genoemde Swarte, Robert Crumb, Peter van Dongen, Sacha Jovanovich en dertien andere. Donkers interviewde, presenteerde radioprogramma's en schreef artikelen voor talloze bladen; vanuit Amerika voor het glossy kwartaalblad over dat land, 'AmericA'. Hoewel alle veertig stukken speciaal voor dit boek zijn geschreven is er wel geput uit eerdere publicaties. Zijn onderwerp is de populaire muziek, in al zijn gedaantes: Frank Zappa, Jacques Brel, de Everly Brothers (leve de platenwisselaar!), country-and-western, tranentrekker André Hazes, en ... de blues.

Hij is van de generatie die de blues pas leerde kennen bij de revival begin jaren zestig (en wie eigenlijk niet?). Zo schrijft hij over Son House (van de oudere garde) en Buddy Guy. Het zijn korte stukken: dat over BB King is iets meer dan één pagina. Dat over New Orleans-pianist-componist-producer Allen Toussaint is het langste, zes pagina's, en het zal geen verbazing wekken dat de orkaan Katrina daarin een grote rol speelt. Het zijn flarden van een interview en autobiografische momentopnamen van een bewonderaar. Over Sam Cooke, begonnen als lid van de gospelgroep de Soul Stirrers, later overgestapt naar de wereldse én profijtlijker soul: "Er schijnen nog steeds mensen te bestaan die Frank Sinatra 'The Voice' noemen, maar die hebben óf stront in hun oren óf (zou het kunnen?) nog nooit Sam Cooke horen zingen."

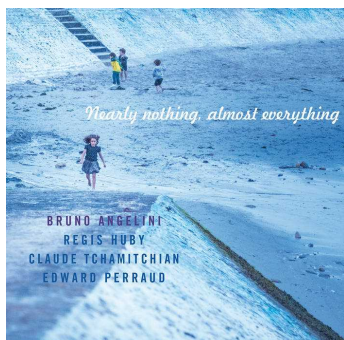
Aan de hand van een verhaal over Bruce Springsteen voegde zoon Sander een hoofdstuk toe over het gezin waarin hij opgroeide. Alles zeer leesbaar door een prettige praatstijl van schrijven.

Van een heel ander kaliber zijn de essays van zeventien vrouwen over muziek. Zij zouden die vooral intuïtiever benaderen. Als er evenwel zwaarwichtig gefilosofeerd wordt is het lezen ervan een moeizaam proces. Schrijfster Juliana Huxtable over Linda Sharrock, de vrouw van gitarist Sonny: "Vanaf het ontstaan ervan is de zwarte diasporische belevenis er een waarin taal met geweld wordt afgewezen als excuus voor de wereld waarin geluid op zich – *drukke* – opkomt als betekenisdrager. Het opleggen van nieuwe talen vanuit de Europese kern wordt ook in eerste instantie alleen als lawaai ervaren. Het is in deze context dat zwart-zijn onlosmakelijk verbonden is met herrie. In haar geil en gekrijs dringt Linda aan op een intrinsieke waarde van de schreeuw ... door de gefetisjeerde stijlfiguren van zwarte ritmes en tonaliteit tot in het extreme door te trekken, draagt ze zonder taal een uitdrukking uit die uniek is voor een zwarte beleving, waarin geen 'moedertaal' bestaat."

Toegankelijker is het essay van Margo Jefferson in haar loflied op Ella Fitzgerald, getiteld 'Diaforese' (Grieks voor zweet). Zij mijmert over dat donkere, zwetende gezicht van Bud Powell op de platenhoes, komt dan via Erroll Garner uit bij de vrouw die altijd zichzelf bleef. Zij bekommerden zich niet om het zweet dat hun inspanningen vergde. Ella Fitzgerald - en ook Louis Armstrong - gebruikten openlijk hun zakdoek, als die te pas kwam. In het coda van 'How high the moon' op de plaat 'Ella In Berlin' (februari 1960), citeert Ella tientallen songs. In 'Smoke gets in your eyes' vervangt ze op een gegeven ogenblik triomfantelijk de tekst in 'het zweet loopt in mijn ogen'. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

BRUNO ANGELINI OPEN LAND QUARTET
Nearly Nothing, Almost Everything
 Label La Buissonne

'Nearly Nothing, Almost Everything' is het derde album in een serie die de Franse pianist Bruno Angelini met zijn Open Land Quartet uitbrengt. Voor zijn composities liet hij zich ditmaal inspireren door minimalistische poëzie van dichters als Ada Mondès, Chandak Chattarji en William Carlos Williams. Dat levert geen minimal music op, maar wel stukken waarin behoedzaam wordt omgesprongen met het muzikale materiaal. De bezetting met viool (Regis Huby), contrabas (Claude Tchamitchian) en slagwerk (Edward Perraud) biedt goede mogelijkheden voor een balans tussen kamermuziek en meer groove-gerichte uitstapjes. Het viertal speelt verhalende, impressionistische muziek, waarbij het slagwerk soms puur kleurend is, maar ook flink strak de andere drie kan aanvuren. 'Present time', bijvoorbeeld, is lekker stevig met de bas als kloppend hart. Zo ontstaat een goede afwisseling met de poëtische sfeertekeningen van 'Soul wanderings' en 'At dawn'. Hoewel Angelini's naam prominent op de hoes staat (en hij ook alle muziek schreef), is het Open Land Quartet een collectief, waar niemand zich op de voorgrond dringt. Alle solo's en improvisaties maken deel uit van de composities.

Herman te Loo

Bezetting:

Regis Huby (viool, tenorviool, elektronica),
 Bruno Angelini (piano, composities),
 Claude Tchamitchian (bas),
 Edward Perraud (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3PnWpdu>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

GEORGE DUMITRIU
Monk On Viola
 Evil Rabbit

Er zijn in de loop der jaren al heel wat uitvoeringen van composities van Thelonious Monk in verrassende bezettingen en met ongebruikelijke instrumenten op de plaat vastgelegd. Ik vermoed dat solo-altviool in dat rijtje nog niet is langsgekomen. De Nederlandse Roemeen George Dumitriu doet het gewoon, op een album dat simpelweg 'Monk on Viola' heet. Voor de negen stukken die hij koos, nam hij telkens een andere aanpak. Het simpele thema-solo-themamodel komt daarbij niet aan de orde. Wel brengt hij door zijn interpretaties onvermoede kwaliteiten van het werk van Monk aan het licht. Zo klinken 'Four in one' en 'Trinkle tinkle' echt alsof ze voor een strijkinstrument bedacht zijn. De loopjes in het thema klinken volkomen naturel en zijn aanleiding tot typische (alt)viool-arpeggio's. In 'Locomotive' horen we de trein langzaam op gang komen, en belanden we door de volksmuziekfiguren uit Dumitriu's vaderland in een Roemeens boemeltje. Ook in 'Boo boo's birthday' horen we Roemeense klanken in de herhalende figuren. 'Round midnight' opent met een duistere, geheimzinnige sfeer die past bij het middernachtelijk uur. Pas aan het eind komt het thema breekbaar, haast verlegen, om de hoek kijken. De meest thematische variatie horen we in 'Ask me now', waar de melancholieke klank van de altviool perfect blijkt te passen bij de bitterzoete melodie. In 'Crespuscule with Nellie' horen we goed de verschillende stemmen die het stuk bevat, en in 'Humph' het vraag-antwoordmodel. 'Evidence', ten slotte, wordt een exposé over ritmiek en het laten vallen van stiltes. Het moge duidelijk zijn dat Dumitriu met 'Monk On Viola' een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de rijke catalogus met Monk-interpretaties.

Herman te Loo

Bezetting:

George Dumitriu (altviool).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3VZ5qVm>

STEVEN BREZET
World Traveler
Circle 9 Records c90002

Een gepassioneerde percussionist zweeft in een allegorisch landschap. De afbeelding op de voorkant van Steven Brezets nieuwe album 'World Traveler' is alleszeggend. Zijn gevoel voor ritme ontkiemde toen hij als peuter werd meegenomen naar de workshops Senegalese dans van zijn moeder. Daar ging zijn blik naar de slagwerkers en ontwaakte er een avonturier.

Steven Brezet had er alles voor over om te kunnen uitblinken. Op jonge leeftijd nam hij djembé-les bij de Senegalese percussioniste Aly Ndiaye Rose en al snel breidde zijn vaardigheid zich uit naar een verscheidenheid aan percussie-instrumenten. Zijn zoektocht naar de oorsprong van ritmes bracht hem tot reizen naar Senegal, Guinee, Curaçao, Marokko, Cuba en Brazilië waar zijn kennis over Afrikaanse, Braziliaanse en Afro-Latijnse muziek zich verbreedde.

In Afrika en Zuid-Amerika leerde Steven zijn belangrijkste 'spirituele' lessen op straat. Daar brengt armoede mensen tot een levendige spiritualiteit die zich vertaalt in muziek, dans en feest. Die ervaringen brachten hem tot nederigheid als levenshouding.

Zijn talent bracht hem in de voorhoede van opkomende percussionisten. Door te spelen in groepen als Koffie, Banda Magda, Beatriz, Re:Freshed Orchestra en het Metropole Orkest ontwikkelde Brezet zijn vaardigheden in het spelen en integreren van authentieke ritmes. Hij is te horen op het Grammy-winnende album 'We Like It Here' van Snarky Puppy.

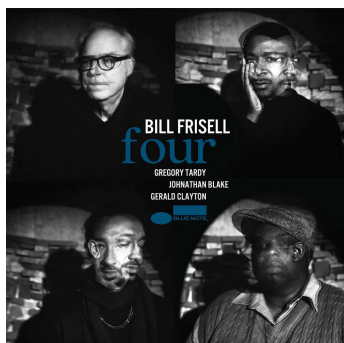
'World Traveler', het eerste album dat Steven Brezet onder eigen naam uitbrengt, is een perfecte showcase van de geavanceerde fusie van Afrobeats met funk. Hij werkte samen met musici uit verschillende landen, om een suite bestaande uit acht composities en arrangementen van Puerto Ricaanse, Nuyoricaanse en Venezolaanse salsa op te nemen, die is geproduceerd door de Venezolaanse componist, arrangeur en trompettist Oscar Cordero. Met zijn albumdebuut treedt Steven Brezet in de schijnwerpers en laat horen waar de wereld begint als je de gebaande paden verlaat. 'World Traveler' prikkelt de spieren en een goed humeur, en is bovenal een vlammend betoog van een bevrogen selfmade man die de bronnen van Afrikaanse ritmes nieuw leven inblaast in een verfrissende remix van Westerse dansmuziek. **Roland Huguenin**

Bezetting:

Steven Brezet (congas, djembe, timbau, quinto), Oscar 'Chucky' Cordero (trumpet), Luisito Quintero (timbales), Roberto Quintero (bongos), Irving Manuel (piano, zang), Samuel Ruiz (bas), Rey David Alejandro (trombone), Felipe Castro (baritonsax), Marcial Isturiz (zang, koor), Leo Morales, Pablo Briceño (koor) + Weedie Braimah (djembe), Pedrito Mardnez (congas), Orlando Poleo, Liele Johnny Rivero (quinto), Sly5thAve (baritonsax), Nate Werth (cowbells).

Beluister het album hier:
<https://bit.ly/3UUWEOf>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 388
Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3uML25i>

BILL FRISELL**Four****Blue Note Records**

De coronaperiode heeft fraaie muziek opgeleverd. De Amerikaanse gitarist William Richard 'Bill' Frisell (1951) gebruikte de lockdown om bij zichzelf naar binnen te kijken. Dat leverde tientallen schetsen op voor nieuwe stukken. Tegen de tijd dat Bill de opnames plande voor zijn laatste cd 'Four' had hij een stapel notitieboekjes met bruikbare ideeën.

Voor zijn derde album bij Blue Note dook Bill de studio in met Greg Tardy op saxofoon en klarinetten, Gerald Clayton op piano en Johnathan Blake op drums. De mannen werkten de hersenspinsels van Frisell om tot intieme stukken waarin de bas niet wordt gemist. Negen tracks zijn gloednieuw; de overige vier zijn bewerkingen van eerder werk van Frisell.

Door middel van de cd herdenkt Frisell oude overleden vrienden, zoals kornettist Ron Miles, muziekproducent Hal Willner en jeugdvriend Alan Woodward. Het gaat er heel rustig aan toe op 'Four', zonder overdreven gesoleerd, zonder egoïsme. De vier makers hebben intens samengewerkt om de dertien meditatieve stukken te scheppen, die gaan over verlies, vernieuwing en vriendschap.

"Het was traumatisch om tijdens de lockdown niet bij mensen te zijn", verzuchtte Frisell. "Mijn gitaar redde me." Het is op 'Four' goed te horen dat met onafhankelijk denkende, gelijkgestemde geesten spontaan musiceren vele malen bevredigender is dan in je eentje spelen. 'Four' bevat naast pure jazz enkele tegen Americana en blues aan leunende nummers. Dat maakt de cd prettig afwisselend.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Bill Frisell (gitaar),
Gregory Tardy (tenorsax, klarinet, basklarinet),
Gerald Clayton (piano),
Johnathan Blake (drums).

Bekijk hier een videoclip van de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=Tg2rUHcHNd0>

WOUTER HAMEL**Little Torch****Nobody's Tune/Concerto Records**

Zanger en muzikant Wouter Hamel (1977) houdt van 'torch songs'. Dat zijn Amerikaanse sentimentele liefdesballades, gezongen met smachtende stem. Onder anderen door zangeres Julie London (1926-2000) in de jaren vijftig. Wouter bleek zijn liefde voor het genre en London te delen met zangeres, muzikant en producer Lilian Hak (1975). Samen maakten zij – in de intimiteit van hun eigen huizen – Hamels zevende cd, 'Little Torch' getiteld. Alle dertien tracks zijn van eigen hand.

De titelsong is een typische 'torch song' maar verder bevat het album vooral lekkere jazzy popsongs en melancholieke ballads, waarop Hamel zacht en ingehouden zingt – maar dat doet niet af aan de expressie van zijn vocalen. Ook Lilian is te horen als zangeres maar haar hoofdtaak bestond uit het produceren van de nummers, onder meer met samples en synths. Hak scheidt daarmee rond Hamels 'croonen' een filmische sfeer. Het is alsof je in een film noir stapt.

Hamel heeft inmiddels zijn eigen plaats veroverd in het grensgebied tussen jazz en pop. In 2005 won hij als eerste man het Nederlandse Jazz Vocalisten Concours. Met zijn in 2007 verschenen eerste titelloze debuutalbum scoorde hij een Originele Rembrandt (van de Stichting Nederlandse Muziek) en een Zilveren Harp (van de Buma). Hoe 'poppy' latere platen ook waren, Hamel heeft de jazz nooit vaarwel gezegd. En gelukkig maar, want hij is een meesterlijke jazzvertolker.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Wouter Hamel, Lilian Hak
(zang, gitaar, samples, synths).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=1XVsaNX3yK0>

FRED HERSCH/ENRICO RAVA
The Song Is You
ECM (cd en elpee)

'The Song Is You' heet het nieuwe album van trompettist/ bugelspeler Enrico Rava (1939) en pianist Fred Hersch (1955), twee topmusici met een enorme staat van dienst. Rava heeft in zijn lange loopbaan een reputatie opgebouwd die zowel free jazz, als aan akkoordenstructuren gebonden stijlen omvat. Wie, zoals hij, beide benaderingen beheerst, is in staat om binnen akkoordgebonden stukken een eigen, originele en vrije weg te kiezen, zonder te vervallen in geijkte clichés, zoals uitgekauwde beboplicks. Ook Fred Hersch pleegt op vrije manier te improviseren over door akkoordenschema's uitgestippelde paden, daarbij de klankschoonheid van de piano ten volle benuttend. Zijn pianospel blijkt goed te passen bij het intieme, een beetje met wilde lucht gemengde bugelgeluid van Rava.

Op het album staan enkele bekende jazzstandards zoals het titelstuk 'The song is you' en de blues 'Misterioso' van Thelonious Monk. In die blues maken beide solisten van tijd tot tijd gebruik van motieven uit het thema, met de kenmerkende sexten (intervallen tussen tonen). 'Child's song', een compositie van Hersch, heeft een duidelijk, popmuziekachtig, tempo. Het opent met pianospel dat enigszins doet denken aan de bekende Keulse concerten van Keith Jarrett. Vervolgens spelen bugel en piano unisono het 'song-like' thema. Het oude 'I'm getting sentimental over you', een hit van Tommy Dorsey uit de jaren dertig, krijgt door Rava en Hersch een verrassend nieuw jasje en wordt uitgevoerd alsof het een gloednieuw improvisatiestuk betreft.

In de gezamenlijke improvisaties neemt Rava vaak het initiatief en volgt Hersch. Soms is het andersom. Hun 'conversaties' zijn meestentijds boeiend en vertellen een verhaal. Slechts bij 'The trial' is dit wat minder het geval en blijft men wat aan de oppervlakte door de vele, snel gespeelde toonladders in Rava's solo. Zoiets boeit minder. Daarentegen doet het stuk 'Improvisation' zijn titel eer aan: dit is vrije muziek op zijn best, een spannende dialoog tussen piano en bugel. De flitsende timing waarmee men elkaar antwoord geeft, maakt dit stuk een aanrader voor iedereen die zich met vrije improvisatie bezighoudt. Timing is cruciaal om het verzamelen van gezamenlijke improvisaties te vermijden, net als bij dialogen in toneel of film.

Het album wordt afgesloten met een pianosolo over 'Round midnight'. Fred Hersch, die bekend staat om zijn gedegen interpretaties van Thelonious Monks composities, laat ook dit keer horen hoezeer hij de diepgang van Monks werk heeft doorgrond, met bijna 'klassiek' aandoend pianospel, zonder daarbij een 'Monkiaanse' hoekige speelwijze te hoeven toepassen.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Enrico Rava (flugelhorn),
 Fred Hersch (piano).

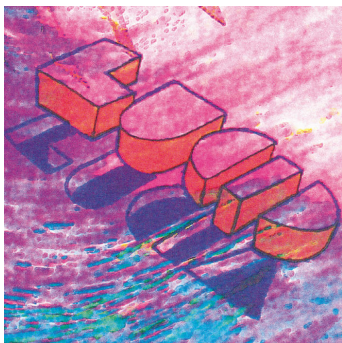
Beluister hier een stuk van het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=xachPStIQgE>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 388

Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3uML25i>

LUCID LUCIA
Ever-changing Light
Sdban Records

Het Belgische BRZZVLL werd aangevoerd door de saxofonisten Andrew Claes en Vincent Brijs. Het is al een tijdje ter ziele, maar nu zien we de beide blazers terug in nieuwe bands. Het debuutalbum van Claes' Stellar Legions besprak ik in JF 386, en nu ligt er de eersteling van Lucid Lucia. We mogen de groep als wettig erfgenaam van BRZZVLL beschouwen, want behalve leider Brijs treffen we er ook de namen aan van toetsenspeler Jan Willems en basgitarist Dries Laheye, en drummer Stijn Cools speelt op een deel van de tracks mee. Net als bij de oudere groep horen we een mix van muziekstijlen, waarbij de Afrobeat een minder prominente rol inneemt dan voorheen. In 'Pigeons' en 'Onychorhynchus' horen we het wel, maar in de andere nummers is die inslag minder te horen. Wat er wel naar verwijst, is de stevige ritmesectie, zoals in de uptempo-funk van 'Quanked'. De baritonsax van de leider sluit daartoe een bondje met de bas, voor een extra stevige basis. Willems zorgt met zijn vintage-synthesizerklanken voor een glimlach bij de luisteraar. Zijn partijen in het laatstgenoemde nummer lijken wel weggelopen uit een oude aflevering van Star Trek. 'Mumpsimus' en 'Pukti' leunen op jazzrock uit de jaren zeventig, à la Miles Davis en de Headhunters van Herbie Hancock en met het slotstuk van het album, 'Voor Pieter A', horen we zelfs nog wat 'echte' jazz, met een hoofdrol voor de tenorsax van Bart Borremans. 'Ever-changing Light' is dus een fijn, afwisselend album met een duidelijk eigen signatuur van een band die live vast nóg leuker is.

Herman te Loo

Bezetting:

Bart Borremans (tenorsax, sopraansax), Vincent Brijs (baritonsax, altsax, EWI), Jan Willems (keyboards), Dries Verhulst (gitaar), Dries Laheye (basgitaar), James Williams, Stijn Cools (drums, percussie)
 + Michael Brijs (fluit), Andrew Claes (sopraansax), Geert Helling (gitaar), Sam Vloeimans (trompet).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3hoUGbc>

OLD SCHOOL BAND
Casual Chic
BuzzMusic Records (www.oldschoolband.nl)

Een studio aan huis, dat is toch de droom van elke muzikant. Gitarist Marnix Busstra heeft er één. De cd 'Casual Chic' is de eerste oogst uit zijn studio. Het is de tweede cd van de Old School Band, een wat truttige naam voor een funky, swingend gezelschap. Marnix en zijn kleuterklasgenootje Norbert Sollewijn Gelpke zijn min of meer de reden voor de naam van dit gezelschap. De groep heeft een klassieke orgel-gitaar bezetting, een combinatie die zich bij uitstek leent voor de betere funk en fusion. De eigen studio gaf het kwartet veel gelegenheid om eindeloos te schaven aan de nummers en de sound. Marnix heeft een gouden pen; hij schreef al het repertoire dat nu als moddervette funk uit mijn speakers stroomt. Toch staan op deze cd niet de gebruikelijke rampestampnummers die dit genre zo vaak kenmerken. Veel nummers op 'Casual Chic' hebben een fraaie melodielijne en sommige, zoals 'Perfume No 5', hebben een heerlijke lome sfeer. Chanel kan het liedje zo gebruiken voor een van hun peperdure reclames. Als u de muzikant Marnix Busstra eerder in een heel andere setting bent tegengekomen, dan kan dat kloppen. In zijn rol als muzikaal directeur van de shows van Karin Bloemen laat hij een heel andere kant van zijn muzikale talent zien. Het komt regelmatig voor dat dit echtpaar zijn voorliefde voor jazz ook samen op het podium laat horen. De band Old School Band bestaat al vijf jaar en is vast een blijvertje, want voor deze heerlijke ongecompliceerde muziek is in elke cd-kast of op elk podium wel een plekje te vinden.

Sjoerd van Aelst

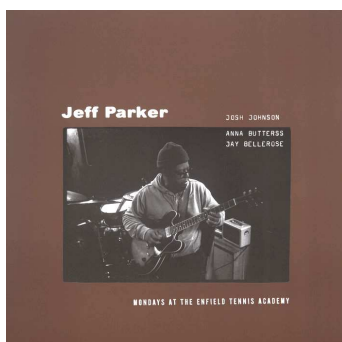
Bezetting:

Marnix Busstra (gitaar),
 Eric van de Bovenkamp (keyboards),
 Norbert Sollewijn Gelpke (bas),
 Mark Stoop (drums).

Bekijk een video over de cd-presentatie:
<https://www.youtube.com/watch?v=kILF6KdEOFo>

JEFF PARKER
Mondays At The Enfield Tennis Academy
Eremite Records

Vorige keer schreef ik over een vondst via Bandcamp en ik heb er hier weer een: 'Mondays At The Enfield Tennis Academy' van gitarist Jeff Parker. Uitgebracht als dubbelepeep en digitaal alleen (deels) te beluisteren en (volledig) te koop via Bandcamp. Het album bevat op elke elpeekant een lange (20 minuten) jam van Jeff Parker's ETA IVtet; behalve Parker zelf op gitaar bestaand uit drummer Jay Bellerose, bassist Anna Butterss en altsaxofonist Josh Johnson. Tussen 2019 en 2021 speelde dit kwartet wekelijks op een klein podium achter in een bar in Highland Park in Los Angeles. Gelukkig was daar ook altijd Bryce Gonzales, die prachtige, directe en levendige tweesporenopnamen maakte van de lang uitgesponnen live-jams van het kwartet. Uit meer dan tien uur muziek is een ambient en hypnotiserend album gesneden. Het kwartet gebruikt standards en originele composities als basis voor langzaam evoluerende vrije improvisaties, met altijd een rustige maar onontkoombare groove. De nummers hebben de datum van de opname als titel. Prachtig zijn de commentaren van luisteraars op Bandcamp: '... een fantastische begeleiding voor een late herfstwandeling ...' of 'The damn groove. Like nothing I've heard before and deep as the Pyramids.' Het geheel klinkt als één grote seance, waarin je de musici geconcentreerd hoort luisteren naar elkaar en zoeken in hun muziek, zonder dat het ooit een onbeluisterbare chaos wordt. De muziek is meer vrije compositie dan vrije improvisatie en meer een samenvloeien dan dissonantie. De 'Jams' kunnen aan het eind van het nummer soms een geheel andere sfeer en 'mood' uitstralen dan aan het begin. Met behulp van effectpedalen creëren ze loops en geluiden, waardoor het soms lijkt alsof ze met meer musici zijn dan deze vier uitstekend op elkaar ingespeelde instrumentalisten op een intiem en sfeervol podium. De essentie van een goed improviserend ensemble is de kunde van ieder lid om makkelijk in en uit de rol van solist of begeleider te glijden. Dat is met dit ensemble op dit album dik voor elkaar!

Jaap Lampe

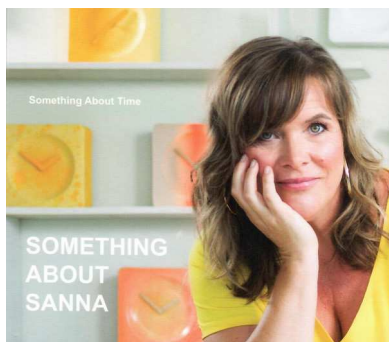
SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 388
Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3uML25i>

Bezetting:

Josh Johnson: altsaxofoon & effectpedalen
 Jeff Parker: elektrische gitaar & effectpedalen
 Anna Butterss: bas
 Jay Bellerose : drums & percussie

Beluister jamsessie '2019-07-08-II' hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=v5CDhI-xOTU>

SOMETHING ABOUT SANNA
Something About Time
Eigen Beheer

Sanna van Vliet (1974) heeft zich bekwaamd in de beschaafdere jazz. Naast zangeres is zij pianist. Op haar tweede cd met haar in 2017 gevormde trio Something about Sanna laat Van Vliet opnieuw, in nauwe samenwerking met bassist Sven Schuster, horen dat ze ook een ervaren en creatieve componist is. Het album heet 'Something About Time' en bevat elf eigen composities.

De plaat bevat hoofdzakelijk soepel swingende jazz, maar ook huppelende latin. Zo zingt Van Vliet vlekkeloos Portugees in 'Livre de tudo' met een tekst van de Braziliaans-Nederlandse zangeres Lílian Vieira. Op ambachtelijk niveau valt er niets aan te merken op het werk van het trio. Sanna, Schuster en drummer Joost Kesselaar verstaan hun vak en weten een lichte, ontspannen sfeer op te bouwen. Op 'Something About Time' nemen Sanna en haar muzikale vrienden geen risico's. 'Sophisticated' is een fraai Engels woord dat de lading dekt. Een wat Amerikaanser, meer bluesy benadering van zang en spel hadden het album wat avontuurlijker en brutaler kunnen laten klinken. Jazz is immers van oorsprong toch een muzieksoort die 'opgroeide' in kroegen en bordelen.

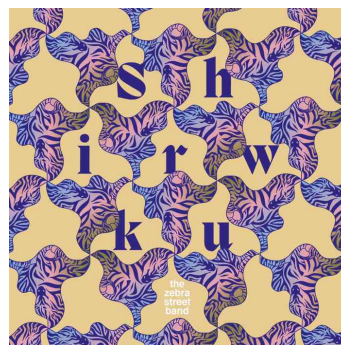
Hans Invernizzi

Bezetting:

Sanna van Vliet
 (zang, piano, Fender Rhodes, keyboard),
 Sven Schuster (bas, basgitaar),
 Joost Kesselaar (drums, percussie).

Bekijk hier een video van de cd-presentatie:
<https://www.youtube.com/watch?v=E2HPYE8EBMA>

THE ZEBRA STREET BAND
Shirwku
TryTone

'Shirwku' is het tweede album van de Amsterdamse (maar internationaal bezette) Zebra Street Band, die wordt aangevoerd door de Italiaanse koperblazer Salvoandrea Lucifora. Hoewel het sextet ook echt regelmatig in de open lucht te horen is, is de groep zeker geen standaard brassband. Daarvoor zijn de artistieke en creatieve aspiraties en talenten te groot. Desalniettemin heeft Lucifora zijn band tot een strak geheel gesmeed, zodat de dansbaarheid immer gegarandeerd is. Daarbij put hij in zijn composities uit tradities waar blaasorkesten op straat de feestvreugde kunnen vergroten. We horen Afrikaanse ritmes, Balkan-arrangementen en ook New Orleans-achtige funk de revue passeren. En uiteraard kijkt de componist ook met een schuin oog naar de muziek uit zijn geboorteland. 'White stones' doet immers erg Italiaans aan – Fellini's huiscomponist Nino Rota zou zich er zeker niet voor hebben geschaamd. Met de grommende baritonsax van John Dikeman en af en toe zijn eigen tuba, plus twee slagwerkers (Fabio Galazzi en Onno Govaert) wordt een onwrikbare basis gelegd die zowel in ingewikkelde maatsoorten (met creatieve breaks) als in smeulige grooves volkomen thuis is. En het solistisch vermogen zit met dit puikje uit de Amsterdamse improscene natuurlijk ook wel snor.

Herman te Loo

Bezetting:

Alistair Payne (trompet), Salvoandrea Lucifora (trombone, tuba), Andrius Derevianenko (tenorsax), John Dikeman (baritonsax), Fabio Galazzi, Onno Govaert (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3Pz0ZWf>

JAZZ OP HET PODIUM

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS AAN RONALD SNIJDERS

Bezetting:

Ronald Snijders (fluiten, slagwerk), Yannick Hiwat (viool), Maripepa Contreras (duduk, hobo), Joe Rivera (trompet), Efraïm Trujillo (saxen), Juan Martinez (baritonsax), Robby Alberga (gitaar), Elizabeth Fadel (piano, accordeon), Glenn Gaddum sr. (toetsen), Randy Winterdal (basgitaar), Jason Eduwatti (basgitaar), Cherish Snijders (percussie), Giovanni Essed (percussie), Yoràn Vroom (drums), Niti Ranjan Biswas (tabla), Hermine Deurloo (mondharmonica).

Datum en plaats:

7 december 2022,
Bimhuis, Amsterdam.

Op 30 april 2021 droeg de Stichting Boy Edgar Prijs de organisatie, selectie en uitreiking van de prijs over aan het Fonds Podiumkunsten. Daarmee verviel het voorvoegsel 'Buma' en draagt de prijs weer een trotse eigenaam. Dit jaar viel de eer te beurt aan fluitist en componist Ronald Snijders. En, zoals hij het zelf uitdrukte, hij krijgt deze erkenning niet te laat, want het is juist erg waardevol dat hij na vijftig jaar muziek maken nog steeds op hoog niveau presteert en daar waardering voor ontvangt: "Als ik nu op mijn hoogtepunt ben, kan het alleen nog maar beter worden."

De Boy Edgar Prijs (BEP), de belangrijkste oeuverprijs, wordt jaarlijks uitgereikt aan een musicus die een grote bijdrage heeft geleverd aan de Nederlandse jazz- en geïmproviseerde muziekscene. In 1963 werd de prijs, toen nog Wessel Ilckenprijs genaamd, voor de eerste maal uitgereikt, inclusief de wisselsculptuur 'John Coltrane', het iconische en felbegeerde bronzen kunstwerk gemaakt door Jan Wolkers.

De avond begon op intieme wijze. Ronald werd gefêteerd met Surinaamse zang en dans en kreeg een feesthoed aangemeten die past bij de traditionele kledij. Daarna nam Ronald de regie van zijn avond geheel in eigen hand. Er werd muziek gemaakt, door een bont gezelschap musici uit Nederland, van wie een aanzienlijk deel met Surinaamse roots. Zij vormden een gelegenheidsensemble met de omvang van een bigband.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ronald en Cherish Snijders. (Foto: Joke Schot)

Ronald had een gevarieerd programma samengesteld waarin alle facetten van zijn werk terugkeerden in nieuwe arrangementen. Naast eigen composities, speelde hij ook werk van Miles Davis, Herbie Hancock en Hermeto Pascoal. Opzweepende Surinaamse dansritmes werden met jazz en funk gemengd tot een uitbundig feest. Deze BEP-uitreiking zette het Bimhuis in vuur en vlam.

Ronald was niet alleen een ideale gangmaker, maar sprak ook een filosofisch getint dankwoord. Hij bedankte zijn ouders, broers en zussen. Zijn levensthema is liefde. Rouw en zwaar-moedigheid zijn niet aan hem besteed. In de kringloop van het leven zijn er mensen die komen en die gaan. Muziek maken is plezier, maar de medemens inspireert hem tot wat hij is en doet. Ontvangen en geven dienen in evenwicht te zijn. Zijn enthousiasme voor muziek wordt gevoed door culturele verscheidenheid.

De geestdrift voor de mensen die op deze avond aan Ronalds zijde stonden, werd breed uitgemeten. Elke muzikant kreeg lovende woorden toebedeeld. Naast talrijke solo's in de brede bezetting, waren er intieme duetten te horen, waarin interactie en speelplezier de boventoon voerden.

Roland Huguenin

Ronald Snijders met de sculptuur van Jan Wolkers. (Foto: Joke Schot)

Speelplezier voerde de boventoon tijdens de uitreikingsceremonie. (Foto: Joke Schot)

MICHEL STEKELENBURG 7TET BAND PREVIEW

Bezetting:

Jesse Schilderink (tenorsax), Tom Ridderbeekx (trompet), Odei Al-Magut (trombone), Michiel Stekelenburg (gitaar), Sjoerd van Eijck (piano), Thomas Pol (contrabas), Jasper van Hulten (drums).

Datum en plaats:

4 december 2022,
Batavierhuis, Rotterdam.

Het Batavierhuis is een broedplaats voor talentontwikkeling in Delfshaven, Rotterdam. De focus ligt op muziek, met ruimte voor andere kunstvormen en de artiesten geven zelf vorm en inhoud aan de programmering. Op een al pittig winterse zondagmiddag werd een voorproefje gegeven van een nieuw project, geïnitieerd door gitarist en componist Michiel Stekelenburg. Een proeve van bekwaamheid van zeven Rotterdamse 'all star youngsters' met lef en flair.

Michiel deed eerder projecten met een kwartet (Hypnos, 2011), een kwintet (Layers, 2016) en een trio (Onoda, 2022) waar hij op dit moment nog mee toert. Met de nodige ervaring op zak komt hij nu met een krachtige zevenmans formatie. Het idee voor deze groep ontstond toen hij in 2021 in opdracht van het orkest van de Koninklijke Landmacht vier stukken van het album 'Layers' arrangeerde voor een kleinere sectie uit dat orkest. Het resultaat smaakte hem naar meer. Een nieuw album lag voor de hand als hij nog vier nieuwe nummers zou schrijven en arrangeren voor een groter ensemble. De nieuwe band kreeg gestalte met een flexibele driestemmige blazerssectie, bestaande uit trompet, trombone en tenorsax. Met toevoeging van het klankidroom van de elektrische gitaar, die tevens wordt ingezet als solistische spel, legde Stekelenburg de basis voor het uitvoeren van arrangementen die kunnen schakelen tussen sfeervolle intimiteit en stevige overdrive. Een solide ritmesectie is de ruggengraat van de 'sound'. In januari 2022 vonden enkele repetities plaats en in februari werden de opnamen gemaakt. Voorafgaand aan het concert werd er nog enkele uren samen gerepeteerd. Uitgangspunt zijn Michiels kleurrijke arrangementen en de verrassende wendingen die hij daarin heeft verwerkt. Live met publiek gaat het septet stevig voorwaarts en wordt er veel ruimte gemaakt voor improvisatie en experiment.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De blazers klinken rijp en nemen mooie initiatieven. De gitaar pendelt tussen lyrische inkeer en opzweepende extase. Het 7tet-project heeft als basis postbop en jazzrock, maar is veel ruimer dan dat. De sound en de intenties van het nieuwe repertoire zou ik willen samenvatten met 'empathic desire'. Dat bedacht ik spontaan toen de groep een stuk had gespeeld waar nog geen titel voor bestaat. Zo kun je als luisteraar ook eens iets terug doen. Het was een overtuigende pre-lancering van het 7tet in het Batavierhuis, die echter nog even laat wachten op een vervolg. Michiel hoopt zijn acht nieuwe stukken als album uit te brengen in het najaar van 2023.

Roland Huguenin (foto's: Joke Schot)

VARIA

Albums van de maand (Guardian)

Elke maand kiest de muziekredactie van de Britse krant The Guardian een jazzalbum van de maand. Dit jaar waren dat: Esbjörn Svensson: 'HOME.S.'
Sun Ra Arkestra: 'Living Sky'
Keith Jarrett: 'Bordeaux Concert'
Joshua Redman Quartet: 'LongGone'
Charles Lloyd Trios: 'Ocean'
Jazz At Berlin Philharmonic XIII: 'Celebrating Mingus 100'
Avishai Cohen Trio: 'Shifting Sands'
Mary Halvorson: 'Amaryllis/Belladonna'
Trish Clowes: 'A View With A Room'
Brad Mehldau: 'Jacob's Ladder'
Avishai Cohen: 'Naked Truth'
Julie Sassoon Quartet: 'Voyages'.

Jazzbulletin 125 is uit

Het decembernummer van het kwartaalblad Jazz Bulletin is uit. Op de voorplaat Miho Hazama, componist-arrangeur en dirigent van het Metropole Orkest. Verder vindt u in het nummer onder meer verhalen over pianist Tommy Flanagan, saxofonist Ben van den Dungen, orkestleider Joan Reinders, pianist Rein de Graaff, bassist Victor Kaihatu en het workshoporkest The Oktopedians. Bert Vuijsje gaat terug in de tijd en Kevin Whitehead kijkt terug op 'New Dutch Swing'. Jazz Bulletin is een uitgave van het Nederlands Jazz Archief.

Bestel nu een gratis kennismakingsnummer: <https://bit.ly/3VBnAni>.

Jazzwise: Cécile McLorin Salvant maakt beste jazzalbum van 2022

Volgens de medewerkers van het Brits jazztijdschrift Jazzwise is 'Ghost Song' van zangeres **Cécile McLorin Salvant** de beste plaat van 2022. De een na beste is 'Trios: Chapel' van saxofonist Charles Lloyd. Als 3, 4 en 5 kwamen respectievelijk uit de bus: Immanuel Wilkins, 'The 7th Hand'; Mary Halvorson, 'Amaryllis/Belladonna' en Fergus McCreadie 'Forest Floor'.

Anna Webber speelt op het Transition Festival 2023. (Foto: Cisco Bradley)

Eerste namen Transition Festival bekend

De eerste namen van het Transition Festival 2023 zijn bekendgemaakt. Onder anderen zijn gecontracteerd: Kurt Rosenwinkel Quartet, Yuri Honing's Peace Orchestra feat. Remy van Kesteren, Sun-Mi Hong, Tony Overwater & Ella Zirina, **Anna Webber** & Trondheim Jazz Orchestra, Tineke Postma, Melissa Aldana, Sun-Mi Hong Quintet, Fergus McCreadie en Reinier Baas & Kit Downes. De zesde editie van het festival is op 1 april 2023 in TivoliVredenburg, Utrecht.

Jazzy Kerstmuziek bij de Concertzender

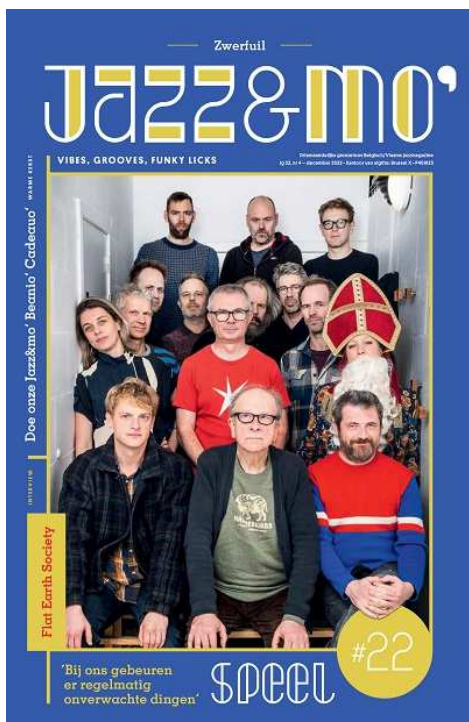
De zaterdagse jazzprogrammering van de Concertzender staat op 24 december in het teken van Kerstmis. De mooiste kerstklassiekers passeren de revue in een jazzuitvoering. "Zoveel mogelijk zijn de suikerzoete arrangementen met veel strijkers vermeden! Zodat je op kerstzaterdag non-stop zonder je te generen mee kunt zingen met de kerstliedjes uit het Great American Songbook", zo meldt een persbericht. De Concertzender is te vinden op internet.

NY-Times: beste jazzalbum 2022 is van McLorin Salvant

Volgens de critici van de Amerikaanse krant New York Times maakte zangeres Cécile McLorin Salvant met 'Ghost Song' de beste jazzplaat van 2022. Ze maakten een jaaroverzicht waarin op plek twee 'The 7th Hand' van saxofonist Immanuel Wilkins eindigt. 'Reading Group' van Fred Moten/Brandon López/Gerald Cleaver eindigt op plek 3. In de Top Tien zijn ook de nieuwste albums van zangeres Samara Joy en drummer Makaya McCraven te vinden.

Ook Slate.com kiest 'Ghost Song' als beste jazzalbum van 2022

Ook in het overzicht van de beste jazz-platen van 2022 dat de Amerikaanse website Slate.com maakte staat 'Ghost Song' van Cécile McLorin Salvant bovenaan. Het trio van drummer Tyshawn Sorey volgt haar met 'Mesmerism' op de voet. In de top vijf staan verder 'Trios: Chapel' van saxofonist Charles Lloyd, '2 Blues For Cecil' van Andrew Cyrille/William Parker/Enrico Rava en 'Bordeaux Concert' van pianist Keith Jarrett.

Jazz&mo' #22 uit

Het nieuwe nummer van het Vlaamse jazzmagazine Jazz&mo heeft 'speel' als thema. Het is 'een ode aan de creativiteit, de inventiviteit, de fantasie en het eeuwige spel'. Op de voorplaat staat de bigband Flat Earth Society. Andere bands en muzikanten die dit nummer opluisteren zijn: Don Kapot, Matthias Dewaele, Pierre Vervloesem en Linda Fredriksson. Onderzoekers Melissa Bremmer en Filip Verneert hebben het over de sociale connectie en lichamelijke gezondheid wanneer je muziek speelt. Seppe Gebruers zoekt uit hoe je kunt spelen met standards. & many mo'.

Meer informatie:

<https://jazzandmo.be/home>

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u **prettige kerstdagen** en een **voorspoedig 2023**.

OVERLEDEN

Zangeres Louise Tobin. (Publiciteitsfoto)

Andrew Speight, 1 december 2022 (58)

Australische altsaxofonist. Speelde samen met Amerikaanse gasten, had succes met zijn eigen kwartet, trok begin jaren negentig naar Michigan in de VS en vestigde zich in de San Francisco Bay Area. Werkte samen met trompettist Wynton Marsalis, was actief in het universitair muziekonderwijs en zette allerlei projecten op. Kwam om op een spoorwegovergang.

Louise Tobin, 26 november 2022 (104)

Amerikaanse zangeres, was ooit gehuwd met Harry James, daarna met klarinettist Peanuts Hucko. Zong bij de bands van Benny Goodman, Jack Kenney, Will Bradley en het kwintet van klarinettist Stan Hasselgard (1947).

Pavel Smetaček, 20 november 2022 (82)

Tsjechische klarinettist, werkzaam in het traditionele genre. Vele platen, ook met Amerikaanse gasten. Speelde ook op het New Orleans Jazz & Heritage Festival. Werd in de jaren negentig diplomaat in Italië.

Rudi Wilfer, 18 november 2022 (86)

Oostenrijkse pianist. Speelde trompet bij klarinettist Fatty George. Begeleidde Amerikanen en andere Europeanen. Maakte deel uit van het sextet van trombonist Erich Kleinschuster. Legde zich daarna meer en meer toe op het componeren.

Mick Goodrick, 16 november 2022 (77)

Amerikaanse gitarist met uitgebreide ervaring. Werkte samen met gitarist Pat Metheny, op wie hij een grote invloed had. Maakte vanaf 1973 naam bij vibrafonist Gary Burton en in groepen van bassist Charlie Haden en drummer Jack DeJohnette. Eigen opnamen voor Europese labels. Was auteur van een instructiemethode.

Gene Cipriano, 12 november 2022 (94)

Amerikaanse saxofonist en klarinettist. Geen solist. Zat in de bands van Tommy Dorsey, Claude Thornhill, Tex Beneke, kwam via Henry Mancini terecht in de film- en televisiestudio's. Maakte in 1968 deel uit van de bigband van Thelonious Monk. In 2006 kwam op Vano Rosso Records/Resort Music zijn eerste en enige album uit, een dubbel-cd: 'First Time Out'. (jjm)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DON SLEET (1938-1986)

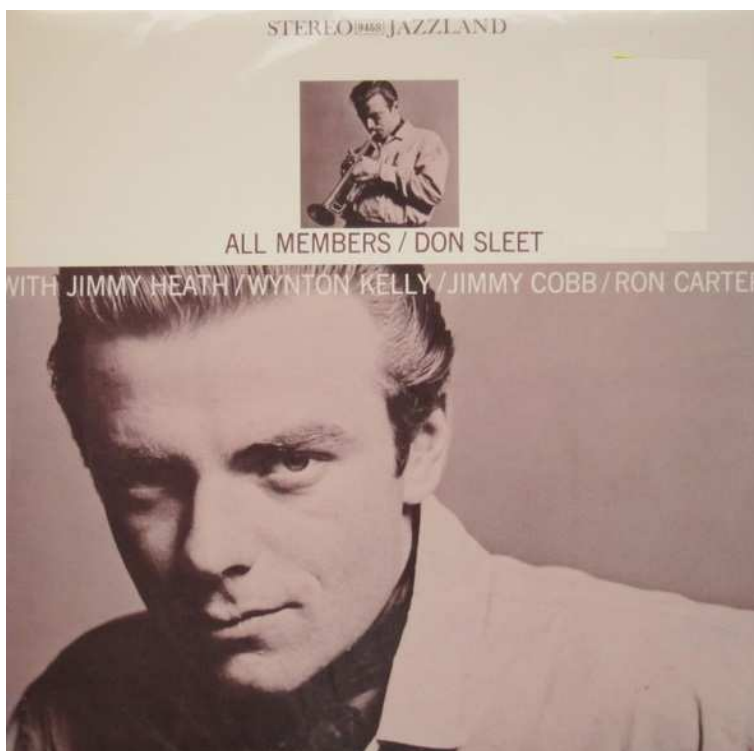
'Someday My Prince Will Come' (maart 1961), en 'The Blackhawk' (april 1961): twee legendarische platen van trompettist Miles Davis. Hij maakte ze met onder anderen saxofonist John Coltrane, saxofonist Hank Mobley, pianist Wynton Kelly, bassist Paul Chambers en drummer Jimmy Cobb. In dezelfde tijd stonden enkele Miles-getrouwen in de studio met een andere trompettist: **Don Sleet**. Op 16 maart 1961 vond de opname van 'All Members' plaats, de enige plaat van de blanke trompettist als leider. Producer Orrin Keepnews deed een beroep op tenorsaxofonist Jimmy Heath, Wynton Kelly, bassist Ron Carter en Jimmy Cobb. Het album werd opgenomen in de Plaza Sound Studios in New York en uitgebracht op Jazzland JLP 945, sublabel van Riverside. Het album verdiende enige waardering, maar niemand kende Don Sleet.

DE MAN VAN ÉÉN PLAAT

Riverside werd in 1953 opgericht door Bill Grauer en Orrin Keepnews (1923-2015). Het was de bedoeling om Paramount en Gennett opnamen van Jelly Roll Morton, King Oliver, Ma Rainey opnieuw uit te brengen. In april 1954 werd hun eerste eigentijdse jazzplaat met pianist Randy Weston uitgebracht. In 1955 volgt Monk overgekocht van Prestige Records. Grauer stierf in december 1963, de zaak ging failliet in juli 1964. De Riverside-masters gingen in 1972 naar Fantasy Records. Daar start men in 1983 met de Original Jazz Classics, de OJC's op cd. Fantasy is sinds 2004 eigendom van Concord Records in Los Angeles.

Maar in welke winkel kon je de originele plaat van die onbekende trompettist indertijd bemachtigen? Opnamen van nieuwe talenten waren talrijk, maar hun platen kwamen slechts mondjesmaat door in Europa. Bovendien waren ze dikwijls duur voor de jazzverzamelaar. De distributie was povertjes, in de jaren zestig vond je in de jazzbakken vooral Louis Armstrong, Miles Davis, Billie Holiday, Duke Ellington, Count Basie, Erroll Garner, Chet Baker, Benny Goodman, Glenn Miller, Dave Brubeck en een zeldzame Don Ellis. En hadden wij niet allemaal Jimmy McGriff en zijn 'Swingin'

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Don Sleet op de hoes van zijn enige elpee 'All Members'.

Organ Sounds' op Funckler 9216, met daarop uit 1962 'All about my girl', herkenningmelodie van het radioprogramma 'Pour ceux qui aiment le jazz', van Frank Ténot en Daniel Filipacchi, op Europe 1.

Pas in de zomer van 1960 werd Riverside vanuit Haarlem verdeeld in de Benelux. In 1956 werd Artone opgericht door Dingeman Slinger (1889-1965), een Nederlands (niet Belgisch zoals bij Wikipedia) ondernemer, rijk geworden door oliehandel met Pennsylvania en later met BP. Door de Suez crisis in 1956-1957 klotste het geld bij de familie Slinger tegen de plinten, ze konden hun opgeslagen voorraden duur verkopen. Zijn zonenjazzfans Casper en Willem kochten in maart 1957 Grand Hotel Funckler in Haarlem waar ze hun platenhandel vestigden, vandaar ook Funckler Records (het gebouw in de Kruisstraat is sinds 2000 een Albert Heijn). In 1961 werd Artone verdeler van Columbia/CBS, dankzij contacten met Norman Granz (1918-2001), later ook van andere labels.

Veertig jaar na de opnamen komt in 2001 'All Members' uit op OJC 1949, in 2022 op Fresh Sound 1119 met twee bonus tracks. Je vermoedt een nieuw talent. Iedereen dacht dat Sleet het ver zou brengen. Helaas is hij nergens gekomen, het blijft bij deze plaat. Zijn loopbaan is ultrakort en voltrekt zich tussen 1954 en 1964. Wegens druggebruik verdwijnt Sleet anoniem.

In Jazzflits 386 van 21 november 2022 schreef ik over tenorsaxofonist Clifford Jordan, componist van meer dan honderd nummers. Twee ervan staan op 'All Members': 'Brooklyn bridge' en 'The hearing'. Vandaar mijn nieuwsgierigheid naar Don Sleet. Plus een mooie 'Secret love', populair gezongen door Doris Day in 1953, Dexter Gordon heeft het duizendmaal gespeeld en pianist Tete Montoliu met Sam Jones en Billy Higgins vertolken het live in De Bommel, Breda, maart 1977 (op vinyl Timeless SJP 111).

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

DON SLEET

Don Sleet (Donald Clayborn Sleet) werd geboren op 27 november **1938** (om 17.10 p.m. in St. Joseph's Hospital, Fort Wayne, Indiana) en overleed op 31 december 1986 in Hollywood/Los Angeles. Bij zijn geboorte woonde het gezin in New Haven, Indiana. Vader Marshall was er geboren, hij was toen 27 en daar al drie jaar onderwijzer. Moeder Donna Marie LeBlanc was toen 25 en afkomstig uit Grand Rapids, Michigan, ze deed het huishouden. Het gezin verhuisde later naar San Diego.

Sleet groeide op in La Mesa, zoals Frank Zappa in 1955-1956, en later in San Diego en Los Angeles. Marshall Sleet was directeur van het Conservatorium in La Mesa Spring Valley District en deeltijds dirigent van de San Diego Symphony. Don studeerde bij zijn vader vier jaar piano, en trompet vanaf zijn dertiende. Aangezien Don beroepsmuzikant wil worden, neemt hij zijn studie zeer ernstig. Hij luistert veel naar trompettisten als Rafael Mendez (1906-1981), Miles Davis (1926-1991), Kenny Dorham (1924-1972), Art Farmer (1928-1999), Chet Baker (1929-1988), Blue Mitchell (1930-1979) en Clifford Brown (1930-1956). Zijn broer-drummer David luistert vooral naar de drummers Gene Krupa en Buddy Rich. Volgens de Los Angeles Times van 8 januari 1987 begon Sleet al in 1953 bij het orkest van Stan Kenton; die had toen een televisieshow met zangeres June Christy, wellicht is het jaartal niet juist.

Don wilde jazz spelen en toeren, maar rond **1955** stuurt vader Marshall zijn 16-jarige zoon voor een jaar naar Hollywood om les te nemen bij Buddy Childers (1926-2007). Die had ervaring als lead-trompettist bij Stan Kenton. Het trompetspel van leerling Sleet verbeterde zienderogen.

Don studeerde ook vijf jaar klassieke muziek, harmonie en muziektheorie, in San Diego bij Daniel G. Lewis (1925-2017), muziekpedagoog en violist. Hij was van 1950 tot 1962 directeur van de Helix High School. Zelf had Lewis in 1959 tien maand München gestudeerd. Klassiek geschoold speelt Don drie jaar tweede trompet bij de San Diego Symphony, eerste trompet in de Helix High School Band, het Civic Youth Orchestra, de San Diego State College Jazz Band en bij de bigband van vibrafonist Terry Gibbs. Sleet studeert vervolgens in Los

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Het Haarlemse Grand Hotel Funckler in de Kruisstraat. Het werd in 1957 omgezet in een platenhandel en gaf zijn naam aan het label Funckler Records. Vanuit dit gebouw werd vanaf 1960 enkele jaren het label Riverside over de Benelux verspreid. (Foto: Noord-Hollands Archief - Fotopersbureau De Boer)

Angeles bij trompettist-arrangeur Shorty Rogers (1924-1994).

[Shorty Rogers' echte naam was Milton Rajonsky. Hij kwam in 1947 naar de West Coast. Speelde twee jaar bij het orkest van Woody Herman en daarna enkele jaren bij Stan Kenton. Ook maakte hij deel uit van de Lighthouse All Stars met als saxofonisten Bud Shank, Bill Perkins en Bob Cooper. In 1989 is er een historische reünie van Shorty Rogers met Bud Shank en de All Stars Conte Candoli \(trompet\), Bob Cooper, Bill Perkins, Pete Jolly \(piano\), Monty Budwig \(bas\) en Larance Marable \(drums\). Die waren te gast op 11 en 12 juli 1991 tijdens het North Sea Jazz Festival en op 18 augustus op Jazz Middelheim, Antwerpen. Zes maanden later op 9 maart 1992 sterft Monty Budwig.](#)

Tuis bij familie Sleet in de woonkamer werd gerepeteerd met de latere jazzrock-drummer John Guerin (1939-2004, speelt op platen met Frank Zappa), altsaxofonist Barry Farrar, pianist Mike Wofford (°1938), tenorsaxofonist Gary LeFebvre (1939-2013), bassist Bob Sarabia, soms ook met op tenorsax Daniel Jackson (1937-2014, 'he died poor and largely ignored') en Jim Plank op drums.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Guerin liet zijn drumstel staan, zo kon Sleet's broer David nog enkele uurtjes oefenen, wachtend op zijn eigen Gretsch-drumstel. Wegens hun jonge leeftijd mocht hun orkestje niet optreden in clubs. Ze probeerden in **1957** toch in de Beacon Inn, Cardiff by the Sea, dan als de San Diego Lighthouse All Stars in de Lighthouse van eigenaar en bassist Howard Rumsey (1917-2015), in Hermosa Beach.

Don Sleet, 19 jaar oud. (Archieffoto)

Don Sleet was een mooie jongen - op de foto oogde hij als James Dean - meisjes vielen voor hem. Tijdens zijn High School-tijd was hij voorzitter van de Elvis Presley-fanclub. Hij speelde elke dag piano, speelde mee met de 'Vuurvogel' van Stravinsky als die op de platen-speler lag. Hij stelde hoge muzikale eisen aan zijn optredens. Zelfs als er goed betaald werd, speelde hij niet op trouwfeesten.

In 1956 is Sleet finalist met het San Diego State College Quartet in een concours tijdens het Intercollegiate Jazz Festival in het Lighthouse Cafe. Op 21 april 1957 krijgt dat Quartet - Don Sleet, pianist Mike Wofford, bassist Bob Sarabia, drummer John Guerin - de trofee uit handen van Howard Rumsey. In 1956, 1957 en 1958 is Sleet de beste trompettist in een referendum van het Amerikaanse jazzblad Down Beat.

Rond **1958** speelde Sleet in de 'Jazz City' in Los Angeles - 'on the same card' - als voorprogramma van Billie Holiday en Art Blakey. In de zomer van 1958 komt Sleet bij de Stan Kenton Band, niet voor lang echter, hij wil niet het etiket 'West Coast style jazz musician' krijgen.

...vervolg in de rechterkolom

In **1959** vervolgt Sleet zijn weg bij drummer Lenny McBrowne (1933-1980) en de Four Souls: Don Sleet, saxofonist Daniel Jackson, pianist Terry Trotter (°1940), eerst met bassist Herbie Lewis (1941-2007), later met Jimmy Bond (1933-2012). De Four Souls nemen twee platen op voor World Pacific. Ze zijn op 2 januari 1960 in de Rex Productions Studio in Los Angeles te vinden en in dezelfde studio op 21 maart 1960 met vocaliste Gloria Smyth voor haar plaat 'Like Soul'. Op 13 oktober 1960, dan voor Keepnews en Riverside, nemen ze onder eigen naam, hun tweede en laatste plaat 'Eastern Lights' op, in de United Recording Studios in Hollywood. Cannonball Adderley stond hen als producer bij. Hij hoorde hen in de Zebra Lounge in Los Angeles waar hijzelf dikwijls optrad. De groep speelt naar het voorbeeld van het Clifford Brown/Max Roach Quintet melodieuze hard-bop, misschien luisterden zij ook naar de Curtis Counce Group met Jack Sheldon en Harold Land, toen zeer actief op de Los Angeles jazzscene.

Luister hier naar het titelnummer 'Eastern lights':

<https://www.youtube.com/watch?v=SRj0dqrdf0Q>

Zomer **1960** is Sleet lid van Howard Rumsey's Lighthouse All Stars. Van 1948 tot 1971 organiseerde bassist Rumsey elke zondag jazz in het Lighthouse Cafe. Hij haalde zijn All Stars uit de clubs aan de Central Avenue in Los Angeles. Van 1971 tot 1985 verhuisde hij naar Redondo Beach voor zijn Concerts by the Sea. Ted Gioia telde in zijn boek 'West Coast Jazz, Modern Jazz in California 1945-1960' meer dan 75 musici die ooit lid waren van de All Stars.

ALL MEMBERS - 'In the human race, we are All Members'.

Don is 22 en trekt naar New York. De opnamesessie is op 16 maart **1961**. Hij wist niet dat het zijn enige plaat als leider zal worden. Keepnews omringt de blanke jonge man met de beste zwarte musici, 'all Negroes' schrijft Ira Gitler. Het Miles Davis Quintet is die dag in New York voor een 'gig' in de Village Vanguard en voor de opname van een nieuwe Columbia-elpee: 'Someday My Prince Will Come'. Keepnews wil Davis' ritmesectie gebruiken, maar Wynton Kelly en Paul Chambers staan onder contract bij VeeJay Records, Chambers moet wijken voor Ron Carter. Jimmy Cobb zonder platencontract kon blijven. Keepnews kiest voor Philadelphian Jimmy Heath als handige arrangeur, nuttig bij de eerste opnamesessie van een debutant. Down Beat schreef 'outstanding' over die plaat: ik ga akkoord met 'markant'.

Zegt Jan Evensmo (Noors jazzjournalist): 'soms maakt één opnamesessie een jazzartiest legendarisch, dit is er één van!'.

Alex Henderson voor All Music: 'a fine hard bop date, Sleet werpt zich op als betoverend solist'.

Beluister hier het album 'All Members':

<https://bit.ly/3j7vhTL>

Bij de OJC-heruitgave schreef Fred van Doorn (1941-2019) in Jazz Nu, nummer 4, 2002, over Don Sleet, 'The One Record Man' (Bert Vuijsje (°1942) bezorgde mij de tekst).

[Drie leestips: Fred van Doorn is de auteur van 'Lost Heroes', de vergeten helden van de jazz \(127 pagina's, Van Genneep, 1986\), gevolgd door 'Blue Notes - Jazzportretten' \(221 pagina's, uitgeverij Thomas Rap, 2008\), 21 hoofdstukken over 21 Blue Note musici. Begin 2022 verscheen van Vuijsje 'Keep Swinging', 260 pagina's over 33 Jazzmeesters van de twintigste eeuw, in de boekhandel 24,50 euro, 'verplichte' lectuur voor elke jazzfan.](#)

...vervolg op de volgende pagina linksboven

Het leven van Sleet na zijn 'All Members' is moeilijk te reconstrueren. In 1961 raakte Sleet in New York bevriend met drummer Al Levitt (1932-1994). Ze spraken af om zoveel mogelijk samen te spelen.

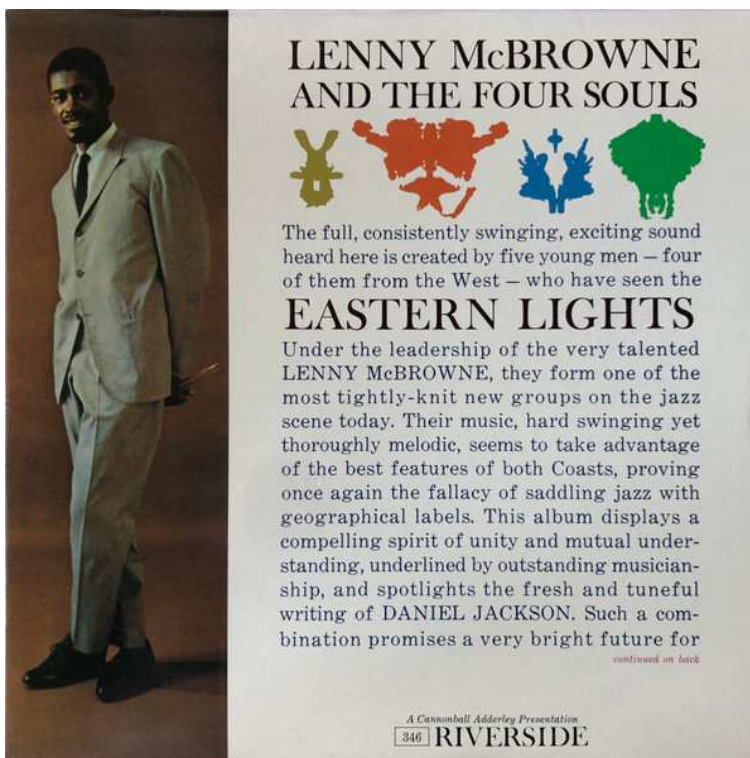
Al Levitt is iemand die levende jazzgeschiedenis heeft meegemaakt. In oktober 1954 is hij in trio in Arthur's Tavern, The Home of the Bird. Charlie Parker (Bird) zat zonder sax. Hij speelde op alles wat hij onder handen kreeg: de altsax van Jackie McLean, de tenor van Brew Moore, de klarinet van Sol Yaged. Levitt schreef vijf maanden na Sleet's dood een 'In Memoriam' in het Franse Jazz Magazine. Levitt vestigde zich in 1956 in Nederland, verhuisde in 1957 naar Parijs, in 1958 terug naar Amerika. In 1975 definitief naar Parijs waar hij zou overlijden, en van waaruit hij nog twintig jaar zou optreden overal in Europa, ook in het Bimhuis, zo ook op 29 december 1984 met zijn vrouw Stella Levitt (°1930) en saxofonist Harry Verbeke (1922-2004).

Na 'All Members' gaat Sleet terug naar Californië. Hij en Levitt verliezen elkaar uit het oog. Eind 1963 verhuisde New Yorker Levitt naar de Westkust en zien ze elkaar weer in Los Angeles. Sleet vervangt Conte Candoli in een kwintet van drummer Shelly Manne, bij wie dikwijls saxofonist Joe Maini, pianist Russ Freeman en bassist Monty Budwig, Ze treden op in thuisbasis Shelly's Manne Hole.

Na een concert, even napraten en relaxen in het appartement van Don. Al en zijn vrouw Stella Levitt zijn genodigd. Sleet woonde toen samen met striptease danseres Darcy van Doren, een beroemdheid in Hollywood. Voor het nachtelijk diner was het wachten op Joe Maini (1930-1964). Hij telefoneerde dat hij wat later zou zijn. Hij zou nooit komen opdagen: bij het spelen met een vuurwapen schoot Maini zich een kogel door het hoofd in het huis van vriend saxofonist Ray Graziano, 7 mei 1964. Hij stierf een dag later in het Los Angeles General Hospital.

Was het een spelletje Russische roulette? In 'Jazzwax' van 16 juni 2010 geeft zijn dochter Tina Maini in 'The Truth about Joe Maini' toelichting op de feiten. Pianist Joe Albany vertelt dat zijn dood een ongeluk was, Down Beat houdt het op 'a bizarre accidental shooting'. Ray Graziano had een wapen gekocht, zijn vrouw Daphne voelde zich als zangeres bedreigd in een onzure schurkenclub.

...vervolg in de rechterkolom

De hoes van Lenny McBrowne And The Four Souls' 'Eastern Lights' op Riverside Records. Sleet speelt trompet op de plaat.

Waren de drie heren onder invloed tijdens het revolverspel?

Al en Stella Levitt werkten in 1965-1966 in Las Vegas en hoorden via andere musici dat Sleet aan de heroïne zat. Hij experimenteerde met drugs, afgekeken van vrienden of van gevestigde musici in New York of Los Angeles. Zijn vermoeide lichaam kan niet meer optreden. In New York moest hij zijn trompet in pand geven, hij was zijn broodwinning kwijt, geen inkomsten.

In Californië lachen ze niet mee met druggebruik. Hoewel details niet echt bekend zijn, weten we dat Sleet een enkele keer werd aangehouden en een enkele keer naar de gevangenis moest. De rechtbank verbood hem na zijn derde verschijning nog jazz te spelen, want in die milieus kocht hij zijn 'stuff'. Na zijn vrijlating wordt Sleet strikt gevolgd door politie en psychologen. Ook moet hij verplicht gebruikmaken van Nalline, Nalorphine zeg maar. (Lees de autobiografie 'Straight Life - The Story of Art Pepper' (1925-1982), zo kom je in 550 pagina's te weten hoe het er in Californië aan toe ging als drugsverslaafde. Shelly Manne: 'people turn into animals' door druggebruik) Sleet zocht hulp bij Synanon, de ontwenningsskuur verliep behoorlijk. Hij werd in een verbeteringsgesticht geplaatst waar hij rieten manden moest vlechten...

Interessant is 'Sounds Of Synanon', een plaat met patiënten van de Synanon Foundation in Santa Monica. Gitarist Joe Pass (°1929) was daar in behandeling voor heroïneverslaving. Zijn collega's zijn Dave Allan (°1928), Greg Dykes (°1931), Arnold Ross (°1921), Ronald Clark (°1935), Bill Crawford (°1929) en Candy Latson (°1936), allemaal tussen de 25 en 40 jaar oud. Hoe zou het hen bekomen zijn zonder verslaving aan drugs of alcohol?

Er is een groepsfoto in 'Jazz Scene USA, deel 7, Joe Pass'. Naast Pass heeft alleen Ross nog naam gemaakt, hij vertelt dat zijn verslaving begon in 1950 toen hij in Europa toerde als pianist bij Lena Horne. De 'Sounds' is opgenomen in de Pacific Jazz ...vervolg op de volgende pagina linksboven

Studio in Hollywood, 2 juli 1962, Pacific Jazz PJ 48. In Down Beat van 5 juli 1962 schrijft Leonard Feather over Joe Pass, 'a major jazz talent'.

Beluister nu 'Sounds Of Synanon':
<https://bit.ly/3V6Qo62>

In 1960-1965 is tubaspeler Ray Draper (1940-1982) aan de heroïne, zijn muzikanten verlaten hem, Draper doet een beroep op Sleet en Ernie Watts als nieuwe orkestleden.

Don Sleet mag aan het werk als studio-muzikant bij Capitol Records, toch ging het met hem bergafwaarts. In San Diego vindt hij nog werk als muziekleraar.

In de zomer van 1964 speelt hij een laatste sessie in Shelly Manne's 'My Fair Lady With The Un-original Cast', gelinkt aan de Broadway musical van Lerner en Loewe. Eigenlijk is het een kwintet met Sleet, saxofonist Charlie Kennedy, Russ Freeman, Monty Budwig en Shelly Manne, geruggensteund door zowat vijftien anderen, onder wie zanger Jack Sheldon, zangeres Irene Kral en trombonist Frank Rosolino.

Er wordt geschreven dat Sleet met gitarist Jimi Hendrix (1942-1970) speelde. Misschien was dat op 24 mei **1969** toen Hendrix in de San Diego Sports Arena optrad, maar wellicht is het een fabel; het concert staat op de 4cd-box 'Stages' zonder vermelding van Sleet of van andere muzikanten.

De teerling was geworpen, Sleet verdwijnt in het anonieme. Hij heeft nog sporadisch 'gigs'. Nooit slaagde een echte comeback. Sleet bleef zowat 22 jaar weg van de jazzscene, wegens drugs en opsluiting. Nooit kwam hij in de eerste klasse van de trompettisten, ook niet met zijn 'All Members', wellicht overonderd door de Miles Davis begeleiders. Hij komt veel beter tot zijn recht in de 1960-opnamen met de Four Souls, in 2010 uitgebracht op de dubbel-cd Fresh Sound 614.

Er was een kind van tien jaar oud, Athena Batcheldor, toen Sleet op 15 april 1978 trouwde met Gayle C Halprin in Clark County, Nevada. Mogelijk werkte Sleet op dat moment in Las Vegas. Zijn gezin bleef kinderloos wordt geschreven, hoewel.

Op 9 januari 1987 meldt de Fort Wayne News Sentinel het overlijden van Sleet. Hij stierf op 31 december **1986** thuis in Hollywood, pas 48 jaar oud, na drie jaar strijd tegen lymfklierkanker, lymphoma. De uitvaartdienst werd op zondag 11 januari 1987 verzorgd door Pierce
 ...[vervolg in de rechterkolom](#)

The San Diego Lighthouse All-Stars met Don Sleet – tweede van links – en Howard Rumsey – derde van links. (Foto: David Sleet)

Brothers, Hollywood Mortuary. Vrienden Conte Candoli en Jack Sheldon brachten een eerbetoen op trompet. De begrafenis vond plaats op het Forest Lawn Memorial Park, Hollywood Hills, Los Angeles. Hij rust op een stukje grond, Columbarium of Purity and Vigilance, Lot 0, Space 63449. 'He is survived by his wife Gayle, three children, his father, brother, sister and a granddaughter'.

Beluister nu Howard Rumsey's Lighthouse All-Stars, Music For Lighthousekeeping (Contemporary C3528)
<https://www.youtube.com/watch?v=ofGKLUqog8q>

In januari 1989 werd als een memorial voor Don Sleet een reeks van vijf lessen over de 'History of Jazz' georganiseerd in de La Jolla Athenaeum Music & Arts Library, met Ellingtonkenner Stanley Dance (1910-1999) en muziekjournalist George Varga.

In november 1997 bezorgde Howard Rumsey aan vader Marshall enkele foto's van Don, met een bijgevoegde lofzang over de talenten van Don en zijn groep.

In JazzWax van 26 september 2015 vertelt zijn jongere broer David Sleet (°1942) over 'My Brother, Don Sleet'.

Voor trompettisten: in 2004 verscheen 'A Comprehensive Jazz Method Book' van Paul Tomashefsky met 14 'Jazz Trumpet Transcriptions', onder meer Don Sleet's solo op 'All Members'.

Don Sleet is niet helemaal vergeten:

- * Jaap de Rijke besteedde één uur aan Sleet op de Concertzender, 16 juni 2007
- * Jan Evensmo maakte in 2013 een solografie van vijf bladzijden over Donald Clayborn Sleet
- * Eddy Determeyer speelde op 6 augustus 2022 op de Concertzender 'Fast company' uit de All Members plaat, Fresh Sound 1119
- * France Musique draaide 'All Members' op 6 oktober 2022

Erik Carrette (= Erik Marcel Frans)

De auteur is voor dit artikel veel dank verschuldigd aan bibliotheekmedewerker John Wright, Fulton County, Atlanta, Georgia, aan George Varga, muziekjournalist bij San Diego Union-Tribune en aan Jacky Wielandts van Jazz Centrum Vlaanderen.

JAZZWEEK TOP DRIE

12 december 2022

1 Arturo Sandoval

Rhythm & Soul
(MetaJAX)

2 Emmet Cohen

Uptown In Orbit
(Mack Avenue)

3 Samara Joy

Linger Awhile
(Verve)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een

ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS JANUARI

Ariel Bart treedt op in Münster. (Persfoto)

DJANGO AMSTERDAM

Bimhuis, Amsterdam

20, 21, 22 januari 2023

(www.bimhuis.nl)

Met: Jimmy Rosenberg, Tcha Limberger Trio, Don Vink's Parisienne Trio en Rosenberg/Bennink/Beets/Van Geest.

UJAZZFEST 2023

DUMS, Utrecht

20, 21 januari 2023

(<https://www.ujazz.nl/ujazzfest-2022-2/>)

Met onder anderen: Rüttgers/Sola/Van Geel, Hermine Deurloo, Erik Verweij, Reijseger/Fraanje/Sylla, Maripepa Contreras.

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

12 tot en met 15 januari 2023

(<https://www.flagey.be/nl/brusselsjazzfestival/>)

Met onder anderen: Emma-Jean Thackray, Trombone Ensemble Nabou Claerhout feat. Robin Eubanks, Alabaster DePlume, Julia Hülsmann Quartet, Wolfert Brederode, Benjamin Lackner Quartet, Claerhout/Baas/Peet + Henri Texier en Drawing Basses.

JAZZFEST MINIFEST

Bimhuis, Amsterdam

7 januari 2023

(www.bimhuis.nl)

Met: Ernst Reijseger, Ketija Ringa & Chaerin Im, Anna Serieuse, Breno Viricimo & Daniel de Moraes en Mo van der Does Motet.

INTERNATIONALE JAZZFESTIVAL MÜNSTER

Theater, Münster

6, 7, 8 januari 2023

(<https://jazzfestival.multimediasign.net/>)

Met onder anderen: Laura Jurd (artist in residence), Elliot Galvin, Han Bennink/Aki Takase/Louis Sclavis, Tobias Wiklund Quartet, Ariel Bart Trio, Camille Bertault & David Helbeck en NABOU.

WINTERJAZZ KÖLN

Stadtgarten, Keulen

7 januari 2023

(<https://www.winterjazzkoeln.com/>)

Met onder anderen: Katrin Scherer, Christian Lorenzen, Yaroslav Likhachev, Jan Lukas Roßmüller, Raissa Mehner, Marissa Möller en The Human Element (Schipmann/ Ludwig/Parzhuber).